

VASÁR NAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

Kiadja: Az Erdélyi Ref. Egyházkerület „Egyházi Értekezlete“.

FELELŐS SZERKESZTŐ
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ref. lelkész Maros-Vásárhely.

Megjelenik minden vasárnap.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 K — fill. Negyed évre 1 K 25 f.
Fél évre 2 K 70 fill. Egy szám ára 6 fill.

TALPISZERKESZTŐK
PAÁL GUSZTÁV,
ref. koll. tanár Maros-Vásárhely.
S. SZABÓ JÓZSEF,
ref. koll. vallástanár Debrecen.

Az üres koporsó.

Az igazság fejedelme, a hit bajnoka, a szeretet prófétája meggyalázva vérzett el a kereszten. A test megtörve hanyatlott a koporsóba, de a szellem örökifjan kelt ki abból. S harmadnap a koporsó üres volt.

Közel kétezer éve, hogy ez az esemény történt. Az üres koporsót azóta nem tudjuk elfeledni. Emlékeinkben megmegújul az a husvét ünnepén, s boldog örömmel zarándokolnak hozzá lélekben.

Ez az üres koporsó lélektépő vád az ártatlan, igaz ember haláláért és élő bizonyossága az apostolok lelkében megfogamzott krisztusi tanok diadalának. Ennél a koporsónál kapott egyfelől a kételkedés szikrát, másfelől a fejlődő hit lángot. A felbujtogatott nép az üres koporsónál kezdett eszmélni s emlékezni Jézus jötteteire, szelidségére, szeretetteljes tanítására, — s ama hit és kétség közt hanykodó gondolat támadt lelkében: hátha mégis a Messiás volt?

Az apostolok aztán mindenfelé szétvittek az evangéliomot: „A Krisztus feltámadott a halálból és azoknak, akik elaludtak, lett első zsenegéjük... Hogyha a Krisztus fel nem támadott,

hiábavaló a mi prédikálásunk és hiába való a ti hitetek is“. Így magasztosult idvezítő érzéssé a Jézus Krisztusban való hit.

Akit aggodalom fogott el; akit a szenvedés a kétségbeesésig űzött; akinek lelke égi táplálék után epedett; akinek keble jobb jövő után sóhajtozott; aki a sors változandóságát rettegte s a halál iszonyú képétől irtózott; az mind odavándorolt a Megváltó koporsójához és annak üressége eloszlatta az aggodalom fellegét, a szenvedés boruját; hitet adott az epedő léleknek, szeretetet a sóhajtozó kebelnek s édes reménnyel takarta el a halál utáni lét sötét képét.

Ilyen büvös ereje volt annak az üres koporsónak. Hát csak volt s ma nincs? Bizony kevesen vándorolnak az üres koporsóhoz. Az anyagot imádjuk és nem az oda felvalókra tekintünk. Sokakra nézve a feltámadás örök élet hiú ábránd; az üres koporsó, a husvétü esemény csudás mythosz.

Óh régi, szép idők, óh boldog, hívő korszak! Beh letüntetek, beh elmultatok!

Megfogyatkozott hitünk, meggyengült reménységünk. Nem látjuk a feltámadás napját, nem érezzük a husvétü diadal mámorát. Hitünkkel együtt fogyatékán van erkölcsi

erőnk is. Elernyedtünk, megtompultunk, elfásultunk. Hidegen hagynak a husvéti igazságok, az örökkévaló, nagy eszmék: dicső szabadulás, győzelmes feltámadás, letiport enyészet, elnyeletett halál s örökélet a Krisztusban.

Mikor leszünk megint a husvéti hit boldog vallói, az Isten országának élő tagjai? Van-e erőnk, hogy újra megelevenedjünk, mint az Ezékiel próféta csontjai? Sursum corda! „Nincsen halál, nem szól enyészet a sir hideg göröngyeiről“. Támadjon fel régi hitünk s rendíthetetlen bizodalunk! Föl a napig tekintsünk szinte s ne szédüljön fejünk! Jézus feltámadásából merítsünk hitet, reményt és bizodalmat ahhoz, hogy mi is élünk s el nem veszünk, ha csak kishitüleg és gyáván elveszni nem akarunk.

Eme bizó hittel menjünk Jézusnak koporsójához. S midőn azt üresen találjuk, fogadjuk nem kételkedő lélekkel, hanem örömpeső szívvel az angyali szózatot: „Mit kerseitek a holtak közt az élet? Nincsen itt, hanem feltámadott.“

Krisztus, Krisztus
Feltámadott!
Szívek örüljete!
Ünnepet üljete!
Eredő bünötök
Most nyert, most nyert
Bocsánatot! (Göthe: Faust.)

S. Szabó József.

Husvétii ének.

Dallam: Perelj Uram, perlöimmel.

*Jézus! hitünk fejedelme,
Lelkünk örömmel van telve,
Mert koporsódból egy ily napon
Támadtál fel diadalmason;
Halál fulánkját elvetted,
Nem rothadott meg szent tested;
Feltámodás, örökélet,
Lelkünknek örökéré lett.*

*Mozdult sirnak nehéz köve,
Koporsó zára feltöre;
Bár elrontották a templomot,*

*Jézus felépité a romot,
Mint előre megmondotta,
Üressé lön koporsója . . .
Nagypéntekre husvét viradt,
Fénylő nap váltá a vihart.*

*Örendezzünk keresztyének!
Zengjen fel a hála-ének
Istennek magasztalására,
Hogy hajnal kelt az éjszakára,
Foszlánygyá lett a gyászlepel,
Boldoggá a hívő kebel.
E husvétii szent ünnepen
Öröm üljön minden lelken!*

*Jézus! megráltó Krisztusunk!
Üdre te általad jutunk,
Halál után feltámadásod
Nekünk váltságot, áldást hozott
Hogy rétkeknek sötét éjje
Ne legyen lelkünknek réme,
Napfény hulljon a sírokra,
Öröm várjon a sírokra.*

*Jézus légy éltünk vezére,
Segítsd lelkünk idvességre,
Hogy örömünk állandó legyen
S megállhassunk győzedelmessen;
Legyünk veled az Atyánál,
Hol a jókra boldogság vár.
Igy a halál, sir, koporsó
Nem döbbsent meg, nem borzasztó.*

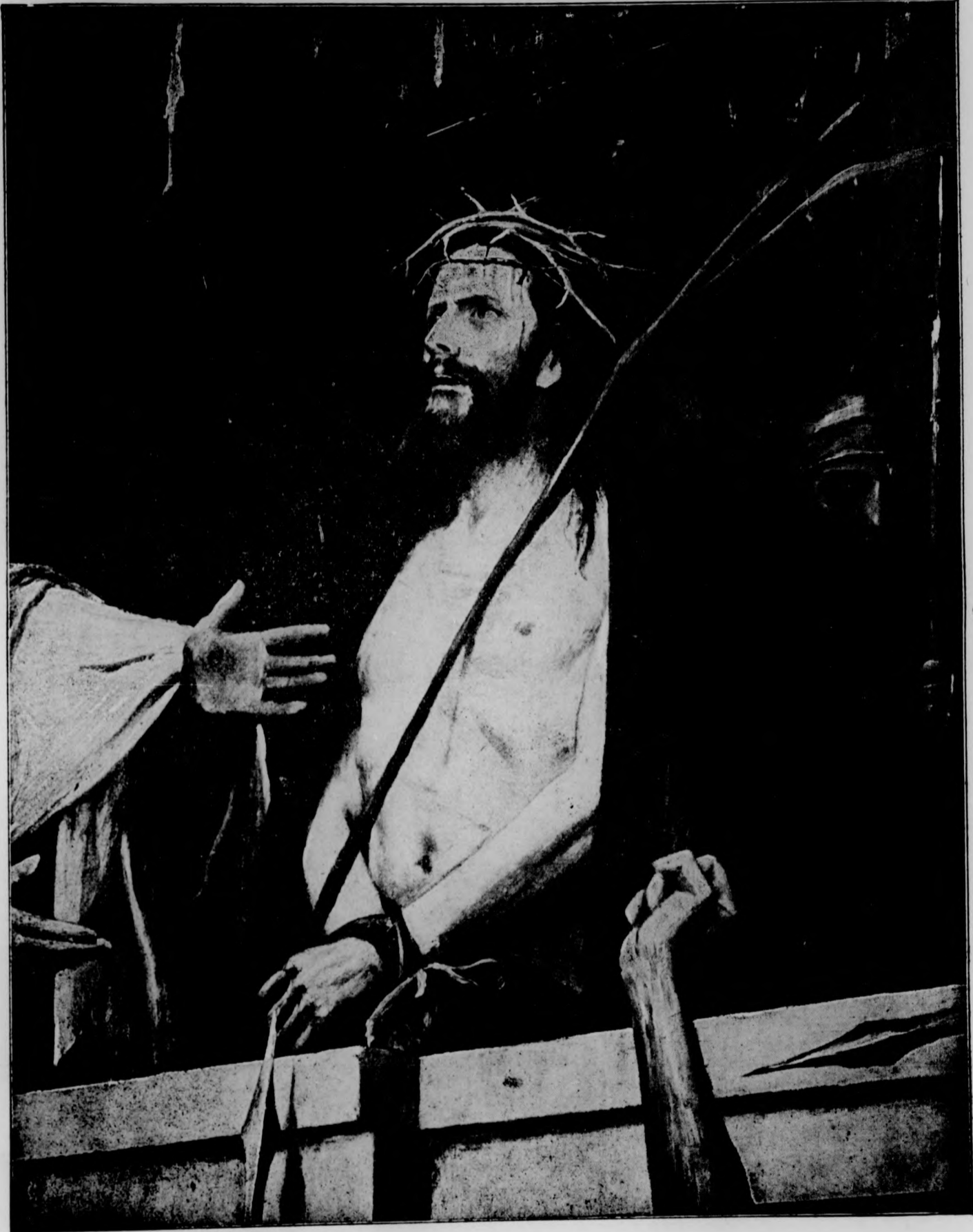
DOMBI LAJOS
békésbánati ref. esperes.

KRÓNKA.

Írások az őrtoronnyból.

A klerikálizmus szeretete. A klerikálizmus lapja, az A—ny ma első helyen tesz tanúbizonyságot a klerikálizmus szeretetéről, i ván a következőket:

Külön ki kell emelnünk azt a testvéries hangot, melylyel Váro-sy érsek a görög katolikus testvéreinkről szólt. Nem hallgatta el Váro-sy érsek, hogy csak a latin szertartásu papság kongruá át a felajánlott összeg által jóval magasabb összegben lehetett volna megállapítani. Azonban — mondotta az érsek — nem akar-

Ecce homo

tuk magunkat elkülöníteni a görög-katolikus testvéreinktől s velük együtt fogunk osztozni a törvényből származó következményekben is. A szeretet e szavai biztonnal eljutnak görög-katolikus testvéreink szívéhez stb.

Tehát lehetett volna — Városey érsek szavaival élve — a felajánlott 1600 korona helyett 2400 koronára is kiegészíteni a róm. kath. papság fizetését. Hát persze, hogy lehetett volna! Nem kellett volna ehhez semmi más, mint egy kis humanizmus, egy kis áldozatkészség — a dús gazdag főpapság részéről. Ha ez nem hiányoznék a főpapságból, saját nagy jövedelméből kiegészíthette volna az 1600 koronát 2400-ra. Sőt ha annyira szívéen viseli a gör. kath. testvéreinek sorát, gondoskodhatott volna azokról is. De a klerikalizmus szeretete csak nyomorogni enged egyformán a kétféle papságot, de annyira már nem terjed a szeretete, hogy egyformán segítsen rajtuk. A főpapság szereti őket, de úgy, hogy pénzébe, vagy áldozatába ne kerüljön ez a szeretet. Hagyja, hogy a kétféle papság „együtt osztozzék“ a nyomorúságban.

Az ilyen szeretet — a mások bőrére — igazán nem nehéz dolog. De annál hasznosabb. Hasznos, mert megkiméli a tőpapság vagyonát, de hasznos még más szempontból is. Mert ha — tegyük föl — a főpapság mégis rászánta volna magát arra, hogy kiegészíti az alsópapság fizetését 2400 koronára, akkor természetesen a protestáns és zsidó papság kongruája sem maradhatott volna 1600 koronásnak, hanem az állam kényszerítve lett volna az a csoda, hogy a protestáns és zsidó papság helyzetének javításában a katolikus főpapságnak is lett volna része. Ezt pedig már igazán nem akarta a kath. főpapság. Inkább engedte saját papjait is küzködni és nyomorogni „az egységes testvéri szeretet“ nevében.

Hogyan kell az egyházért munkálkodni

Ezt a kérdést fejtegeti a C. E. V. egyik legutóbbi száma, 84-ik zsoltár alapján. Mivel immár nálunk is elérkezett a legfőbb ideje, hogy keresztyén szövetségünk munkához lássanak, érdemes lesz ez említett lap cikkének kivonatát adni e helyen.

1. Az egyház és Krisztus teste. Krisztus az egyház által végzi most munkáját a földön; ez által gyógyítja a betegeket, elégíti meg az éhezőket, keresi meg az elveszendőket. Az egyház által közöl erőket, reményt, örömet. Az egyházért való munkálkodás jelentősége, éppen ebben van: építeni a Krisztus testét, dolgozni azon, hogy a Krisztus mindenekben testet öltson, folytatni a Krisztus munkáját. Aki az ő egyházát szereti, az szinte ki sem kerülheti, hogy dolgozzék érte; ne várja, ne kérje az alkalmat az

Úrtól, hogy dolgozhassék érte. S aki már a Krisztusé, az ki nem kerülheti, hogy ne dolgozzék az egyház nagy föladatának megvalósításáért, hálával, örömmel, bizalommal. Mennyit dolgoztunk már mi ilyenformán szövetséges testvérek?

2. Mit mond a biblia? (V. ö. 84-ik zsoltár.) Zsolt. 84. 2: Az Úrnak való feltétlen meghódolás ez, ami az egyházért való munkára sarkal. Aki már tudja, hogy mi az egyház jelentősége magára és másokra nézve, az sietni fog a munkára. 6. vers: aki valóban, igaz szívvvel szolgál az egyháznak, az már megnyerte az igazi lelkipásztori lelket, akármilyen állásban legyen is. Az már nemcsak magát táplálja, hanem közli az eledelet másokkal is. 7. vers: Az istentiszteletre való járás még nem minden, amit az egyházért tenni kell és lehet; de az megint bizonyos, hogy aki egyházát szereti, azt nem is kell arra biztatni, hogy eljárjon. 10. vers: Az egyház igaz szolgálója szolgálatot keres, nem dicsőséget, hogy az egyház fejének, a Krisztusnak dicsősége növekedjék.

3. Nehány illusztráció. Johnson említi, hogy minden száz keresztyén egyháztagra esik évenként négy megtérített pogány. Pedig megfordítva kellene lennie! Ez a szám azt mutatja, hogy a keresztyének ezrei és milliói semmit, de semmit sem tesznek az egyházért.

A londoni püspök mondja, hogy az embernek minden érdeke egyszersmind az egyháznak érdeke.

Egy hollandi írónál olvassuk: Az egyház munkája oly sokféle és sokoldalú, hogy mindenki talál ott magának való munkát csak keresse.

Egy másik író ezt mondja: Az egyház kenyere nem válik egészségünkre, ha mindig csak fogyasztjuk de másnak nem adunk belőle és az aratás munkájában részt nem veszünk.

Bridgman írja: A ker. szövetségek nem tehetnek meg mindent, nem végezhetik el az egyház minden munkáját; ezt nem is követeli tőlük senki. De azt már elvárjuk a keresztyén szövetségesektől, hogy legyenek készek mindenkör, egy akarattal és lélekkel, alázatosan, örömmel és bátran szolgálni, ha a Krisztus hívja őket, mert csak így lehetnek egyházaink fénylő világosságok a világ sötétségében.

Közli: K. L.

Isten igéje.

Feltámadott az Úr.

Cselek. XXIV. 15.

Mindazok közt, melyeket Istentől ihlett emberi elme valaha gondolt s a küzdő és szenvedő emberiség vigasztalására emlékezetben hagyott: legszebb, legfőbbesébb az evangélium s ennek is az a része,

mely a halál után egy új, egy szebb életet helyez kilátásba.

Ehez, mint biztos mentőeszközhöz kedvvel és vágygyal fogodzhatik az ember, mikor az élet utján az elmerüléssel küzd s csak a gyenge és hitetlen merülhet el.

Oh, minő boldogságteljes az evangélium azon kijelentése, hogy azok, kik itt alant egymást szerették s egymástól fájdalommal szakadtak el, egy szebb tavasz virányain ismét találkoznak, s mily vigasztalás az emberre nézve, hogy e kijelentés ellen — mely sejtelminkkel annyira összhangzik — a bölcsek, a tudomány emberei sem képesek egyetlen nyomatékosabb érvet is felhozni.

Avagy állíthatják-e ők is, hogy a világegyetemben a fejlődés be volna végződve s tagadhatják-e, hogy nem születnek naponta újabb és újabb világok ama titkos eő méhéből, melyet az ő lángeszök nem foghat fel s melyet ők is csak akkor vesznek észre, mikor a sugaraik a szemükbe ütköznek. Vajjon ha nem volnának a születő és szüetendő világok, a halál után tökéletessé tett millió meg millió lelkek boldog lakhelyeivé rendelve: mi oka és célja volna akkor a világok szakadatlan fejlődésének s előállításának?

Bizonytal erre célozva mondta Jézus az evangéliumban: „az én atyámnak házában sok hajlékok vannak, mert ha különben volna, megmondottam volna nektek.“ (Ján. XIV. 2) és „ha a mi földi porházunknak hajléka elbomlik, épületünk leszen Istentől, tudniillik nem kézzel csinált házuk, hanem örökkévaló mennyben“ (2. Kor. V. 6)

De nem is lehet mésként!

Sejtelmünk, eszünk és az evangélium egyaránt hirdetik, hogy van Isten, mert az ő teremő s elevenítő ereje nélkül nem is létezhetnénk és hogy ez az Isten igazságos, ki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint.

Ugy de ez a világon nem történhetik meg, mert itt sokszor épen a gonoszság jutalmaztatik, míg az igazságot és ártatlanságot keresztre feszítik.

De az Isten igazsága elégtétel nélkül nem maradhat. Kell tehát egy más helynek lenni, hol az üldözött becsület megpihen, az elgázolt igazság jutalmat talál, a kigunyolt erény megdicsőül s az igazságtalanság és álnokság miatt legszebb virágzásukban megszakadt szivek összetört lelkek kiegyenlítését, kárpótlást találnak.

És ez vigasztalás. E vigasztalással keblünkben járjunk mi is az élet utján, hordozzuk szenvedéseit s küzdjünk a jóért, a nemesért, a szentért, isteniért vég lehetünk, hogy ne koldusként s halványan és reszketően, de az igazság gyümölcsével gazdagon térhessünk ama d'csökhöz, kik úgy a küzdésben és szenvedésben, mint a boldogságban minket megeőztek.

S midőn kedveseinket az enyészet ár ára bocsát-

juk, ne szomorkodjunk akkor is úgy, mint akiknek reménységük nincsen, hanem emlékezzünk ilyenkor az elválni készülő Jézus eme vigasztalásos ígéire: „Egy kevés ideig nem láttok engem és ismét egy kevés idő múlva megláttok engemet“ mert „én élek és ti is éltetek.“ (Ján. XVI. 36. XVI. 19.)

Élnek hát szeretteink is! Lágy öleléssel viszi lelkeiket a halhatatlanság érettek jövő angyala a minket kegyelemmel fogadó mennyei Atya hajlékába.

És a midőn lankadtan, betegen minket is meglep a vágy, hogy a fárasztó élet terhét letegyük, mikor a világ örvend, mi pedig szomorkodunk s epedve várjuk „ama szombatot, melyre több fáradtság és szomorúsággal teljes hét nem következhetik“, ne türelmetlenkedjünk, mert csak az óhajlás hosszu, de az idő rövid s vágyunk teljesül és „miképen hordoztuk a földinek ábrázatát, a mennyeknek is hordozzuk ábrázatát.“ (I. Kor. XV. 49.)

Ime az evangélium az ő biztató és fölemelő ígéivel mily szépen, gyöngén vigasztal minket az élet sivatagán való vándorlásunkban s ennek végén ama legsötétebb órát is elhordozhatóvá, sőt derengővé teszi.

„Boldogok, akik nem látnak és hisznek. (Ján. XX. 29.) Ez a husvéti evangélium koszorujának legszebb virága.

Nem látni és hinni!

Midőn a tél hava a virágot, az esti felhő a csillagot eltakarja, nem látjuk, de hisszük létezésüket és nem csalódunk. A meg nem született gyermeknek nincs fogalma a földi — nekünk pedig a sirontuli világról: míg a halál által ujjá nem születünk.

De azért léteznek, csak hogy nem minden nézpontról s körülmények közt, mert: „most látunk csak tükör és homályos beszéd által, majd pedig szemtől szembe. (I. Kor. XIII. 12.)

Oh én is sokat nem látok, de azért hiszek!

Hiszek egy Istenben, a teremtőben és atyában s az isteninek legszükségesebb nyilvánulásában a Jézus Krisztusban — és a mit ő hirdetett, mit lelkem sejt, szivem óhajts eszem megdönteni nem képes, hiszem a sirontuli életet.

Dénes József.

Egyháztársadalom.

Jelentés

„A nagyenyedi protestáns nők szegényeket és betegek-
ket segélyező egyesülete 1908. évi működéséről.

Az egyesület 1909. március 28-án tartott közgyűlésén fel-
vasta: Jancsó Sándor titkár.

Mélyen tisztelt Közgyűlés! A társadalom nyom-
asztó és kiáltó szükségeinek enyhítésére egyesültünk
ezelőtt öt évvel az evangéliumi hit alapján, egyházas

jelleggel. A legfőbbnek, s majdnem minden erkölcsi romlás, anyagi baj és elégedetlenség alapokának: a kenyérhiánynak legalább részben való elien-ulyozása a célunk. A nagy és örök kenyérkérdés: a mindennapi szükség kielégítése, a nyomor és szegénység rémeivel való szembeszállás a nemes feladat.

Nem a paloták fénye, s a polgári jómód kényelmében élő kiváltságosak, hanem a nyomor tanyáin tengődő, a betegség rideg szalmaágyán elhagyatva didergő nagyobb embertömeg a mi gondoskodásunk tárgya. — A keresztyén szeretet szellemének terjesztése, a keresztyén szív dicsekvés nélkül nyújtott segítő adománya eszközeink. — Az Úr Jézus Krisztusnak felemelő, erősítő és gyógyító szelleme: vigasztaló igéje és könyörülettel megtartó szeretete az erőnk.

Bár maga a Krisztus kész testi eledellel terített bőséges asztalhoz senkit sem hív, — bár első sorban „a lelkeket akarta megnyerni Istenországának, s a szíveket akarta megelégtetni az örök igazságok mennyei eledelével“, — bár önző világi érdekeket ki nem elégit; — bár azt hirdeti, hogy „nemcsak kenyérral él az ember“, — s „a test semmit sem használ: lélek az ami megelevenít“, — s azt hangsúlyozza, mint legfőbb jót mindig, hogy: „keressétek elsősorban istenországát s annak igazságát“: sohase zárkozott el a testi nyomor és szenvedés orvoslása elől sem! Felemeli a szegényt, vigasztalja a sirót, védelmére kél az elnyomottak, meggyógyítja a beteget s erősítő tanácsot ad az elhagyatottaknak. A sokaságot — igaz, hogy csak „öt kenyérral és két hallal“ vendégeli meg, de az a vendégség azért, — mivel szellemét, szeretetét, vigasztalását nyújtja benne — kielégítő a valóban éhezőknek és szomjuhozóknak, sőt minél többen részesülnek belőle, annál több jut és marad, s a megmaradó felesleg is kitesz mintegy 12 kosárnyit . . .

Aki nem telhetetlen, akinek elég az ilyen lakoma, aki a pusztában található táplálékkal is beéri, s nem vágyakozik „a falvak és városok“ fényűző, tobzódó bősége után: az elégedett, boldog lehet vele!

Igaz, hogy „a tulsó partra átkelt“, kenyeret sürgető tanítványai kérése elől kitérni látszik, a mikor e tanácsot adja nekik: „örizkedjétek a farizeusok és sadduceusok kovászatól“, — de ez a látszólagos kitérés is valójában kenyérnyújtás akkor, a mikor a nép nyomorának, szegénységének és nyomorult voltának igazi alapokától óvja őket, azon hitvány tanutól és lelketlen eljárástól, mely csak zsákmányolni, testileg-lelkileg koldussá tenni tudott, de rideg, szivtelen és képtelen volt arra, hogy a nyomorban enyhületet és vigasztalást nyújtson; hogy az atyai gondviselésben való megnyugvásnak bölcs hitét felkeltse, a lelkekbe önbizalmat, a szívekbe szenvedő testvéreivel utolsó falatját is készséggel megosztó felébaráti, munkás szeretetet ébresszen, s a lelkeket béketűrés, lemondás és

önmegtagadás erényeire szoktassa; s a csüggedezőt és aggódót jótékonyan felemelje.

A hol a Krisztus van: ott éhezni nem lehet! . . .

Ő megtanít az „ég madarainak s a mezők lilimainak“ magasztos példáján megnyugodni az Istennek mindig atyai gondviselésén. Nem feszegeti a nyomor okát, hanem segít; a könnyeket letörli, szeliden és megnyugtatóan szól: „Jöjjetek hozzám, akik meg vagytok fáradva és meg vagytok terhelve!“ Az Uréi vagytok mindnyájan és az Ur gondot visel. Ezért biztat a szentírő: „Gyermek voltam imé megvénhedtem, de sohasem tapasztaltam, hogy elhagyatott volna az igaz kenyérkereső ember!“ . . .

Ha mégis nyomor, elégedetlenség zugolódó és panaszos hangjai hallszanak itt-ott és mindenfelé: annak oka nem a gondviselésben, — hanem egyfelől az emberek szeretetlenségében és szivtelenségében — másfelől mohóságában és telhetetlenségében rejlik. A legfőbbnek nem elég a mit nyújt a legbőkezűbb gondviselés is, harcol ég, föld, levegő és emberek ellen! Pedig meg van írva: „meglásd, hogy eltávoztasd a telhetetlenséget!“

A Krisztuséi mindig kielégítést találhatnak a Krisztusnál és megnyugvást — még a testi szükségben is — az örök atyai gondviselésben! . . .

A mi jótékony egyesületünk is a szerető gondviselés egyik csekélyke, igénytelen eszköze. És az én feladatam a pillanatba az, hogy annak 1908 év munkáságáról nem dicsekvésből, hanem elszámolási kötelezettségéből a nagy nyilvánosság előtt számot adjak, de egyszerűsággal örömmel is jelezzem, hogy mindig előbbre megyünk a szeretet munkájában, s mint — a már évekre visszamutató tények és eredmények igazolják, — „a mi munkálkodásunk nem hiába való az Úrban! . . .

(Vége köv.)

HIREK.

Olvassuk rendszeresen a Bibliát.

(Heti útmutató a Biblia-olvasáshoz.)

Feltámadatok a Krisztussal.

- 1909 ÁPRILIS 5. Hétfő. Megelevenített. Ef. 2: 1-7.
6. Kedd. Feltámadás. Róm. 6: 1-5.
7. Szerda. Új élet. Kol. 2: 8-16.
8. Csütörtök. Feltámadási erők. Ef. 1: 17-23.
9. Péntek. A Krisztus ti bennetek. Róm. 8: 9-14.
10. Szombat. Általment a halálból az életre. Ján. 5: 24.
11. Vasárnap. Feltámadatok. Kol. 3: 1-4.

Mi a lelki halál?

Melyek az oda fel való?

Beszélgj a feltámadási életről.

Olvasóinknak, lapunk jóakaróinak boldog ünnepést kívánunk.

A Bethánia egyesület és az „Élő keresztyén szövetség“-ek budapesti konferenciája Március 20-tól 25-ig folytak le. Marosvásárhelyi szövetségűök négy taggal volt képviselve, kik az Ur szerelme felől, miirántunk, teljesen megbizonyosodva tértek haza és reménységet véve, hogy az ő Lelke mind teljesebben adatik nekünk és munkál általunk. A konferencia mivoltáról, lefolyásáról és az abból fakadó áldásokról jövő számunkban adunk számot.

A Bethesda kórház megvételére a következő adományok érkeztek: Daróczi György 1 korona, Daróczi Rózsika 60 fillér, Konrád György 5 korona, Herbeth Istvánné 50 fillér, Herbeth István 1 korona, Herbeth Anna 50 fillér, Székely Juliska 1 korona, Fűöp Jánosné 1 korona, László Mihály 1 korona, Gál Istvánné 1 korona, Káisi Mihályné 1 korona, Szőtoércsei Erzsébet 1 korona, Nagy Sándor 1 korona 50 fillér, Gusáth Györgyné 2 korona összesen 17 korona 10 fillér.

Népszerű Kálvin-életrajz. Megemlégettük már, hogy ref. egyetemes konventünk a Kálvin születésének 400 éves fordulóján egy népszerű Kálvin életrajzot iratott lapunk társszerkesztőjével, S. Szabó József debreceni koll. tanárral. E szép képekkel díszített füzet ára rendkívül olcsó, csak 20 fillér, arra való tekintettel, hogy a legszegényebb ember is megszerezhesse. A füzet első kiadása 20 ezer példányban már elfogyott, most jelent meg belőle még szebb kiállításban a második kiadás. Ajánljuk olvasóinknak, főként lelkes atyáinkfiainak figyelmébe. Tegyenek meg mindent a füzet terjesztése érdekében. Jövedelméből a konvent egy jubileumi Kálvin alapítványt szándékozik teremteni. Ugyancsak kiadta a Konvent Kálvin képét is, melyet úgy az iskolák, mint a magánházak falaira föl lehet függeszteni. A nagyobb alakban 40 fillér, kisebb alakban 30 fillér. Megrendelhető úgy a Kálvin életrajz, mint a kép a dunántúli ref. püspöki hivatalban Komáromban.

Világ folyása.

Ünnepelésünk. Mögöttünk a Virágvasárnap ünnepi hangulatával és benne vagyunk a Nagyhétben, a sőt már Husvét is reánk köszöntött a visszaemlékezés és a reménykedésnek hetében. Nagyne ezen elmúlt a farsang zaja és a szíveket a tavasz várakozása töltötte meg. A virágvasárnapi hangulatot azonban nagyon megrontotta a tél fagyos szele, amely még ma is visszatér, hogy az előző napokban kibújt gyöngyözd leveleket lankaszsa és mi bennünk azt a kételkedést ébressze, vajon ez a késői tavasz hoz-e majd termést és nem fogjuk-e aratás idején is megemlégetni a hideg husvétot? És így vagyunk az emberivelkezzel is. A Virágvasárnap és Husvét idején úgy tetszik, mintha az emberek szívében a régi valóságoknak visszhangja kelne és mégis elfog a kételkedés, hogy vajjon ez a halvány visszfény, amelyet annyira háttérbe szorított az anyagi gondolkodás, nem-e csak egy röpke kedélyulán, amely a husvét napokkal együtt elmulik, nem hagyva nyomot maga után. A keresztre feszítés és a feláradás ünnepén pedig szinte önkénytelenül felébred az óhajlás: vajha,

keresztre feszíthetnők a hitetlenség és erkölcsi romlás bűneit és feltámaszthatnók újra a régi erényeket a hitet, a becsületet és buzgó hazafiaságot.

A balkán félsziget helyzet. A szerb kormány bécsi követe kedden átadta báró Aerenthalnak azt a diplomáciai jegyzéket, amely válasz a monarchia legutolsó jegyzékére s amelyben a teljes leszerelés foglaltatik. Szerbia eleget tett Magyarország-Ausztria és az összes nagyhatalmak követeléseinek: elismerte, hogy Boszniához semmi joga, hadseregét a rendes hadilétszámmra redukálta s kötelező fogadalmat tett, hogy békés magaviseletet fog tanusítani a monarchiával szemben. A félévig tartó izgalmas keleti válságnak utolsóelőtti fejezete véget ért ezzel a jegyzékkel s a kibontakozásnak békés elintézése most már megvan pecsételve. Lesz alkalmunk még ennek a válságnak tanulságait leszögezni, ám itt, anélkül, hogy hosszasan fűznék megjegyzésünket, konstatálnunk kell rögtön, hogy a keleti válság hozhat békét most már néhány évre, de a legutolsó leszámolás nem következett még el. A keleti kérdés továbbra is égető problémának maradt, mert lássuk meg a mai nap eseményei között a legfontosabbat, a jövőre leginkább kihatót, hogy sem Szerbia, sem Oroszország nem tették raktárba keleti törekvéseiket, fentartják s Milovanovics is csak azzal tudja megnyugtani a szkupstinát, hogy Oroszország nem hagyja el Szerbiát, de majd a kedvezőbb időkben fog alkalmat keresni arra hogy jóindulatát megmutassa szerbia iránt. Macedonia és Ó-Szerbia, tehát török birtokok felé fordulnak ismét a szerbek szeméi s meg lehetünk győződve, hogy nem csak elméletben és papiros-háboruban fogják igényeiket erre a két területre nézve fenntartani, hanem törekvésük reálisabb eszközöktől sem fog visszariadni. Most már kérjük, az intőjelet és a köcsönös szolidaritásnak elemi erővel feltörő követelményeit észreveszik-e a monarchia és Törökország? A fojtott keserűség, amely erőre kezd kapni az oktalan vágyakkal lelkiismeretlenül megtelített szerbeken, az első pillanatban a dinasztia ellen fordul s Beldrádból már olyan hírek kelnek szárnyra, hogy a Karagyevics dinasztia megbukott. Ha ez nem is következik be, bár nem tartozik a lehetetlenségek közé, egynek okvetlenül el kell jönni: Péter király lemondásának, amely esetben, ha nem mondanak ki a halálos ítéletet az egész dinasztiára, az ifju Sándor herceg követné apját a trónon. Ez az egyik következmény, ám van még egy másik hatása is a monarchia győzelmének s ez már Oroszországban támadt fel. Bukóféltben van Izvojszki is s hogy az orosz külügyminiszter állása is megingott: ez szolgáltat éppen tanúságot amellet, hogy micsoda óriási harcok folytak a diplomácia kuliszái mögött s hogy a szláv szempont mennyire elvázott minden vonalon.

*

A minisztertanács és a helyzet. Kossuth Ferencz kereskedelmi miniszter lakásán a mai nap folyamán minisztertanács volt Wekerle Sándor miniszterelnök elnöklésével. A tanácskozáson a kabinet valamennyi tagja részt vesz és értesülésünk szerint elsősorban a Szerbiával létrejött megegyezés, továbbá a most ismét aktuálissá lett szerb kereskedelmi szerződések megkötése, valamint a romániai kereskedelmi szerződés fogja a tanácskozás tárgyát képezni. A minisztertanács legfontosabb kérdése mindenestre a politikai helyzet megbeszélése volt. Ugy halljuk, hogy Kossuth Ferencz kereskedelemügyi miniszter állapota annyira megjavult, hogy a jövő hét végén, valószínűleg ápr. 8-ika táján, abban a helyzetben lesz, hogy Bécsbe utazhatik az osztrák kormányral a banktárgyalásokat megkezdheti. A banktárgyalások fejleményétől függ a belső politikai helyzet kialakulása. A politikai körökben és a sajtóban az utóbbi napokban fölmerült különféle kombinációkat óvatossággal kell fogadnunk, de rámutatunk arra, hogy Hollók legujabban ismét azon mesterkednek, hogy gróf Apponyi Albertet kijátszszák Kossuth Ferenczel szemben. Tudomásunk szerint Kossuth Ferenc és gróf Apponyi Albert között a legteljesebb solidaritás uralkodik, valamint szolidáris a kormány is a kartelbank dolgában. Erre vonatkozólag az osztrák illetékes körökkel való tárgyalások nem hiúsultak meg, minden egyéb kombináció ezidőszerint korai. A magyar kormány részéről minden meg fog történni a bankügy békés elintézését illetőleg. Gróf Zichy Aladár a király személye körüli miniszter előreláthatólag hétfőn utazik Bécsbe.

Mi a „Vasárnap” célja?

A „Vasárnap” célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és szerető magyar és első sorban derék református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen,

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra?”

A „Vasárnap” előfizetési díja egész évre 5 korona, félévre 2 korona 50 fill., negyed évre 1 korona 25 fillér. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap” kiadóhivatala címére Marosvásárhelyt, Szentgyörgy-utca 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést célszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni. Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elő. A „Vasárnap” jutányos áron hirdetését is elfogad.

Nyomatott Adi Árpád „Kossuth” könyvnyomdájában Marosvásárhelyt.

Főmunkatársak:

Bedőházi János orsz. képviselő Maros-Vásárhely
Dávid Gyula ref. lelkész Élesd
Dr. Dekáni Kálmán ref. tanár Maros-Vásárhely
Domby Lajos ref. lelkész-esperes Gyula, Békésmegye
Dénes József ref. lelkész M.-Bölkény
Dr. Gidófalvy István kir. közjegyző Kolozsvár
Kenessey Ida Kolozsvár
Király Béla ref. lelkész H.-Bodon
Molnár Imre ref. lelkész Bardóc
Szuhay Benedek ref. lelk. és egyh. m. főjegyző Sajókápolna
Szentmiklóssy József ref. lelkész Rákóczi falva
Dr. Szász Károly árvaszéki bíró Maros-Vásárhely
Ifj. Szücs Károly Matóles, Szathmármegye
Zih Sándorné Berettyó-Ujfalu
Tárkányi György ref. vallásnár Kolozsvár
Trozner Lajos ref. koll. tanár Maros-Vásárhely
S. Váradi Albert ref. theol. Kolozsvár
Uray Sándor ref. felső leányisk. vallásnár Debrecen

Agrár Takarékpénztár Részv.-Társ.

Maros-Vásárhelyt.

Fiók-intézetek:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszereda, Parajd, Sepsisztgyörgy, Székelykeresztur, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona

Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékoságot a lakosság minden rétegében előmozdítandó, amerikai módon **házi takarékperselyeket** izléses, csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen** bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyű módon megtakaríthatók. Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és így a fél annak a kísértésnek, hogy a megtakarított pénzt esetleg céltlanul elköltse, könnyen ellentállhat.

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűl, szíveskedjék intézetünkhöz fíradni, a mikor a megtakarított összeget a perselyből a t. cím jelenlétében kivesszük és a betéti könyvecskéjébe javára írjuk.

A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzgyűjtés újból kezdődik.

Agrár Takarékpénztár r. t.
M.-Vásárhely